

indlade sig paa, saa kunde vi allerede i Fjor ved Zuletid være komne frem med et Forslag. Vi kunde om fornødent have gentaget dette i Efteraaret, og vi havde da i de 5 eller 5½ Maaned, der ere gaaede, haft Tid til at behandle Sagen. Men det er for sent nu i Aar, og derfor har der ikke været anden Udvej end at stille Forslag paa Finansloven. Vi lade dette Forslag gaa til Landstinget, høre Landstingets Mening derom, erfare, om Landstinget ogsaa deler Ministerens Mening, at Opkrøvelsen af en Afgift ikke bør finde Sted, og hvis det derefter til sidst viser sig, at man ikke kan opnaa Enighed, ja, saa bliver Forholdet foreløbig ganske vist, som det er. Det er en Ting, der forstaar sig af sig selv. Saa saa vi at føre Sagen videre ad den Vej, ad hvilken overhovedet Forandringer i Lovgivningen fremkalbes, gennem Diskussion her i Tinget og uden for Tinget.

Hvad der i væsentlig Grad har gjort Behandlingen af denne Sag vanskelig, er, at Ministeren helt igennem har vist en, ja, hvad skal jeg sige, uædvanlig Særthed. En saadan Egenstaaelse er meget smuk for en 16-aarig Bige, men den er ikke ganske paa sin Plads for en Minister ved en Sag som denne. Ved 2den Behandling meddelte den højtærede Minister, at Grunden til, at Dplysningerne om „Berlingske Tidende“s Regnskab ikke var kommen til at foreligge for, var den, at han havde været altsor undselig til at spørge Bladets Sjere om, hvorledes det stillede sig med dets Overskud. Denne store Blyhed hos Ministeren har dog vist sig bag- efter at have været ufornøden; thi ved Siden af den Dplysning, vi have faaet i Finansudvalget angaaende det sidste Aars Overskud, hvilket androg, som det har været nævnt, omtrent 140,000 Kr., have vi sam- tidig faaet at vide, at Gennemsnittet af de 3 foregaaende Aar har været 10,000 Kr. mindre. Altsaa, hvis den højtærede Minister havde tunnet overvinde sin Generthed for 1½ Aar siden, kunde han i Løbet af 8 Dage have faaet Dplysningerne, og han havde da sparet os at vente denne lange Tid. Der er ved disse 1½ Aars Respit kun op- naaet det ene, at Sjerne af „Berlingske Tidende“ have været fritagne saa længe for at svare nogen Afgift, men den samme Føl- somhed hos Ministeren viser sig efter hans Udtalelser i Gaar ogsaa at have lagt en Hindring i Vejen for hans Forhandling med Finansudvalget. Han udtalte, at jeg i Finansudvalget havde fremsført en Ytring, den samme, som jeg gentog i Forgaars, hvorefter det, som Ministeren udtrykte sig, stillede sig saaledes, at hans Dplysninger

ikke bleve accepterede. Jeg havde nemlig sagt, at man kan opgøre et Regnskab paa mange Maader, og at det eneste, som et saadant summarisk Tal som det, der her er blevet os givet, i og for sig godtgør, er det, at Overskuddet i alt Fald ikke er mindre end det, der er opgivet. Denne Udtalelse har den højtærede Minister fundet meget krænkende. Han erklærer, at naar han er kommen med en Regnskabsopgørelse, saa er den rigtig. Han ved ikke noget af, at man kan opgøre et Regnskab paa flere Maader: enten — som den højtærede Minister sagde — er et Regnskab rigtigt, eller ogsaa er det falsk. Ja, naar den højtærede Minister siger det, er jeg jo ikke i Tvivl om, at det mener han. Jeg kan da kun sige, at dette er en mærkelig Opfattelse for en Mand, der er sat til at styre store økonomiske Anliggender, og som dog har haft nogen Lejlighed til at sætte sig ind i, hvorledes et Regnskab gøres op. Jeg tør antage, at den højtærede Mini- ster ikke er ubekendt med et Regnskab, der hedder Statsregnskabet. Hvis den højt- ærede Minister vil tage det sidste Stats- regnskab og se paa den tredje Side, saa finder han en Opgørelse over, hvor stor Kassebeholdningen er. Han vil da se, at Kassebeholdningen den 31te Marts 1895 var 16,905,719 Kr. 30 Øre. Man kan jo ikke tænke sig nogen mere nøjagtig Angivelse af det Beløb, der fandtes i Kassen end den. Nu er imidlertid Forholdet det, at denne Angivelse er ikke blot ikke rigtig, men den er splitter lynnende forfæret; men derfor vil dog vist ingen falde paa at sige, at dette er et falsk Regnskab. Hvis den højtærede Minister vil slaa hen paa et andet Sted i Statsregnskabet, hvor han finder nærmere Dplysning om denne Kassebeholdning, saa vil han finde, at der er noget, der hedder Kontoret for udenlandske Betalinger. I dette Kontor ligger der 5,108,149 Kr. 13 Øre. Det ser jo ogsaa meget pænt ud. Men naar han saa vil vende Bladene 3dje Gang og kommer hen paa Side 41, vil han finde, at af dette Beløb er atter 700,000 Kr. et Tilgodehavende hos en Institution, som Ministeren vistnok kender, og som hedder den grønlandske Handel. Denne af den højtærede Minister utvivlsomt med større Dygtighed end Held ledede Handel har i de senere Aar tabt 700,000 Kr., og disse forsvundne 700,000 Kr. ere opførte som en Del af Statens Kassebeholdning. Mon nu den højtærede Minister vil finde, at det var be- rettiget derfor at sige, at han og den højt- ærede Finansminister ere blevne enige om at aflægge falsk Regnskab. Nej, det viser kun, at ethvert Regnskab for at forstaaes